

Chtěla jsem dodat:

s prvním dítětem, malým miminem, jsem chodila na procházky do parku s kamarádkou, která taky měla miminko – holčičku. Byla z katolické rodiny vzala si kluka z katolické rodiny, byli praktikující katolíci, velmi aktivní. Jak jsme chodily, tak jsme se spolu modlily růženec. V té době jsem četla od Werfela Píseň o Bernardetě. Věřila jsem, že je Panna Maria blízko nás a že ji uvidíme. Povídky jsme jedna druhé své bolesti: já, že musím tajit svou víru a ona, jak se její muž v manželství změnil a jak ji týrá ... Jednou jsme přišly na konec parku a tam byl můj kamarád a její manžel. Zastavily jsme s kočárky a všichni si povídali – její holčička začala, jak malé děti v určitém období dělají a je to znak intelligence, házet hračku na zem a její tatínek ji vždycky zvedl a dal do kočárku. To se opakovalo několikrát, až jí ten „tatínek“ jednu tzv. ubalil, že padla ze sedu do kočárku. Můj syn, který byl zaparkovaný vedle se rozbrečel, ta ani nešpitla.

Já jsem pak v soukromí řekla svému kamarádovi, co moji kamarádku v manželství trápí a aby zkusil velice diskrétně promluvit s jejím manželem.

Výsledek? Ten pán si na mně jednou před kostelem počkal (chodila jsem pravidelně do kostela, ale nemohla jsem k přijímání) a řekl mi, že od této chvíle se jeho žena přestává se mnou kamarádit, protože oni jsou jedno tělo a to tak dlouho dokud já budu v manželství s „tím člověkem“. Posléze mne pravidelně kontroloval, jestli chodím do kostela. Když jsem šla jinam, tak mne na ulici zastavil, že mne neviděl v neděli v kostele. Moje kamarádka, když mne potkala, přešla s kočárkem na druhý chodník a ani mne nepozdravila.

Bylo to hodně těžké.

Hodně mi pomohli moji sousedé, bývalý kolega v mém oboru, který konvertoval – křesťanské sbory, ti mi neustále připomínali, že řešení bolesti je v Ježíšově lásce.

A vaše jméno?

Rita Gabriela Kramerová se jmenuju.

Tak vy jste Gabriela, jo? Tak dobrý, já jsem si říkala, já jsem vás měla zapsanou jako Gabrielovou a teďka jsem si vlastně říkala, že vůbec nevím, jak se ta paní jmenuje. Tedka jedu sem a vlastně ....

No já mám dvě jména. A protože to Rita je hodně neobvyklý a protože si mě klienti nacházeli přes internet a kontaktovali mě, když už jsem fakt chtěla mít klid, a to jsou vždycky takový ty hrozně bolavý věci, na který se blbě říká: „Promiňte, teď na to nemám čas.“ Takže jsem si právě říkala, že na tom internetu budu schovaná a nebudu tam tím svým jménem vidět.

Dobře, takže Rita, tak jo.

Takže jsem si říkala, že se podívám na tu katolickou komunitu v našem kostele, co se tam jakoby děje, jaký jsou tam zákonitosti a že se podívám v tý Praze, kde to jako funguje. A jak říkám, byla jsem úplně netknutá tím tématem, vůbec jsem netušila, do čeho jdu. Na druhé straně jsem zase ráda, protože když kohokoliv oslovím, a zeptám se: „Jak vy to teda máte, když chodíte do kostela, s těma vašema lidma, nebo vůbec s tím prožíváním toho vašeho společenství tam?“ Tak nacházím lidi, který jsou

schopný mi vyprávět úplně neuvěřitelný příběhy. Z toho jsem teda nadšená a jsem teda hrozně moc zvědavá na ten váš příběh, co mi k tomu řeknete.

Já mám docela takovej širokej záběr, takže ...

Já jsem strašně moc zvědavá, beru všechno.

No já vím. No, nevím, odkud mám začít.

Kdy jste byla křtěná? Jestli jako dítě nebo jako ...

Já mám i tohle komplikovaný, já jsem nebyla křtěná, ale byla křtěná moje sestra, můj tatínek nebyl křtěnej, on byl z Moravy po tatínkovi, ale jeho táta byl profesor francouzštiny a latiny na gymnáziu, jeho brácha byl křtěnej, jeho rodiče byli braný v katolický církvi samozřejmě. Ale tam se stal nějakej průšvih, kterej já už se nedovím, a děda, protože byl takovej hrozně morálně čestnej, tak chtěl, aby se to řešilo, ale učitelskej sbor to překryl. Nějakej katecheta zřejmě něco měl a když se narodil táta, tak ho odmítl dát pokřtít a děda odešel do jiného města. Tam se teda narodil můj táta. No a když si bral moji maminku po válce, tak moje maminka byla ze zahraničí a byla pravoslavná, tak ona neměla s sebou papíry, to bylo hned po válce, a vlastně nechtěli je oddat. A katolíci nahoře u Ignáce ho taky nechtěli oddat, ale že je oddají u Cyrila a Metoděje v pravoslavným. Takže tátu pokřtili v pravoslavný církvi a moji rodiče teda měli normálně křesťanskou svatbu. No a potom.... Já jsem vlastně z **(město)*, tak jsem se o tady to zajímala. Vůbec o duchovní život, zajímalo mě to, přišlo mi, jako dítěti, když jsem ještě nechodila do školy a hrávaly jsme si s jednou kamarádkou v bytě pod koncertním křídlem – klavír - a já jsem si říkala, že mi přijde nesmyslný, proč člověk žije, když stejně umře. Proč se třeba naučíme chodit, když je to vlastně všechno zbytečný? A furt mě tohle zajímalo celej život, teda.

Takže existenciální témata....

Těžký! Takže vždycky jsem dostávala od ségry takový dárky jako rabína Thákura a takovýto prostě knížky, a ona dostávala červenou knihovnu nebo detektivky. A já jsem se v tom babrala. Dneska mi řekla kamarádka: „Hele, kdo se hovnem zabývá, ten hovnem smrdí.“ To mi táta taky vždycky říkal, že se rejpu ve svém hovínku. Naším o tom nemluvili, o tý víře, ale vychovávali nás tak, jakože čestně a šli nám příkladem, protože měli hrozně hezký manželství. Můj první katolický zážitek je, kdy moji rodiče, když našli někde rozbitou Pannu Marii Lurdskou, tak ji slepili, máma ji nabarvila a měli jsme ji v obyváku: Tehdy se hrálo památné utkání Sověti proti Čechům. Naši koukali na tu televizi, já jsem z toho byla šíleně nervozní a vždycky jsem stála u tý Panny Marie a prosila jsem, ať dají gól. A teďka slyším po celým baráku góóó a já na to zase: „Panno Maria, DĚKUJUUUU, prosím, ještě jeden gól.“

To je krásný.... To bylo na objednávku, takovej modlitební jukebox.

No, je to neuvěřitelný, ale já mám takový vztahy. Já mám vlastně i takový vztahy, že když umřou mí lidi, známí, kamarádi, tak vlastně s nima nějakým způsobem prostě komunikuju. Ne že bych dělala jako nějaký todleto, ale vnímám je, vím, že jsou za vodou.....no a teda tohle bylo takovýhle ..... A pak jsem šla do školy a zase moje setkání s kostelem, kdy jsme tam přespávali. Tam je nějakej kostelíček, nevím teda, komu je zasvěcený, ale je v tom kostele sv. Tadeáš a jsou tam ty cedulky, tak jsem ho prosila, abych udělala ty zkoušky a dostala se do té vysněné školy. (...*odstraněno v zájmu anonymizace*...) Takže tam jsem byla od těch 15 let a tam jsem se třeba setkala s židovskou vírou, protože jsem měla spolužáka, kterej byl Žid, kterej konvertoval a nechal se obřezat a takový to bylo prostě.... No ještě v době toho komunismu... Chodili jsme zpívat do kostela a žili jsme takovej studentskej život. Naši nikam nesměli, jako klasický po 68, že jo.... Táta se nesměl ani stěhovat z *(město)*, bylo to prostě takový těžký. Moje sestra, která studovala medicínu, dostala výjezdni doložku.

Tenkrát se dávaly výjezdní doložky, že se mohlo vycestovat ven. A chtěla jet s kamarádkou do Španělska. Ta kamarádka tu výjezdní doložku nedostala, tak tlačila sestra na mě, abych si ji nechala udělat, protože sama ji nechtěla pustit (*tu doložku*). No a já jsem to dostala taky, ale až těsně, když už jsme měly koupený jízdenky na vlak, prostě na poslední chvíli a to už bylo takový stresový ten odjezd. No a naši nikam nesměli, tak nám dali peníze, abychom měly na ten měsíc do Španělska. Ségra měla naplánováno jet i stopem. Měly jsme vlak do Švýcarska, kde byl tátův utečeneckej brácha a jeho žena, oni se rozvedli teda, a ještě různí doktoři, co tam emigrovali, tak nám naši říkali, ať zůstaneme tam v těch Švýcarech a ať tam navštěvujeme všechny ty emigranty. Měli jsme pak ještě lístek na vlak Paříž – Praha, že se takhle budeme vracet. No a my jsme teda vyjely v úplně hrozný tenzi, v nervozitě šílený, prostě jsme vyjely do toho Švýcarska a to si taky dodneška pamatuju ten zážitek, kdy jsme vylezly ráno asi v 5 hodin ráno na nádraží, v tom Curychu, a tam nikde nebyly žádný nápisy“ Se Sovětským svazem na věčné časy“, ale byly tam ty reklamy všechny možný, byli tam různě barevně oblečený lidi, já jsem byla zvyklá, že všichni jsme šediví, a teďka byl třeba někdo převlečený za ženskou. A ségra říkala: „Nekoukej na něho.“ No já jsem z toho byla úplně vedle..... a moje reakce na to byla, že jsem se chtěla vrátit, protože jsem se toho strašně lekla. Tý svobody, toho, že každé si může dělat, co chce. Měla jsem sice averzi vůči Sovětskému svazu, ale byla jsem zvyklá jen na to, že máme jen ty hesla o přátelství se Sověty. Daly jsme si teda věci do úschovny a ségra, že je starší o 6 let, tak si vzala ty peníze, co jsme měly, ty doložky, ty pasy, lístky na vlak a já jsem dostala mapy. Jo a ona ještě měla lístky od tý bagáže. No a jdeme takhle tím Curychem, ona zkouší různě volat, nikdo tam nikde není, tak zajdeme někam za roh a takový deštivo, ošklivo tam bylo a najednou ségra říká: „Já nemám v ruce nic.“ Ona prostě ty pasy, ty doložky, ty peníze, prostě všechno, nechala v tý telefonní budce. Já jsem si toho nevšimla, já jsem měla ty mapy. Tak říkala: „Počkej tady.“ Nechala mě tam stát a běžela k tý budce pro ty věci ... a pak přišla s nějakou mladou Švýčarkou a brečela, že to prostě někdo ukradl. A teď začalo prostě to dobrodružství. Tahleta si nás vzala do rodiny, takže jsme byly ubytovaný. Byla bytový architekt, to u nás tehdy neexistovalo, to byl prostě byt, tam měli králíka, no prostě my jsme z toho byly úplně šokovaný. A ségra říkala, že bude spát na zemi, protože „já jsem to zavinila.... „A ty spi v tý nádherný posteli.“ No a oni se nám strašně věnovali, ta švýcarská rodina, ani nevěděli, kdo jsme, protože my jsme byly bez papírů, a ti nás teda furt utěšovali. Ségra říkala: „Ty, *(jméno), jestli nás vrátěj, tak budeme měsíc na Šumavě a nesmíš mě zradit, tak řekneme, že Španělsko bylo nádherný.“ A tak v neděli večer jsme zjistili, že jedinej známej tam je teta, která se vrátila odněkud z víkendu a říkala: „Holky, to není problém, já vám dám peníze, akorát problém je, abyste měly ty pasy.“ A tihleti Švýčari měli nějakýho známýho policajta, tak že nás vezme do Bernu na konzulát, tak aby to nějak vyřešili. Tak nás tam odvezl a na tom konzulátě nám řekli, že v těch Švýcarech neexistuje nikdo, kdo by potvrdil, že jsme to my a že se okamžitě vrátíme domů. A že: „Podívejte se, Švýčari se chlubí tím, jak se tady nekrade a ono krade.“ A najednou ta sprcha, kdy vlastně ty cizí lidi, co se k nám chovali nádherně a ještě nás policajti dovezli pro tu bagáž, protože ségra ztratila ty lístky, tak aby nám to někdo neukradl. Prostě všichni hrozně ochotní nám pomáhat a přijdete na ten konzulát, kde sedí Češi zapšklí ty komunistický ... a prostě tohle vám řeknou!

Ted' se mi teda z toho trošku ztrácí ta komunita v tom katolickém kostele.

Já vám to řeknu. Když jsme se vracely, tak jsme v Bernu šly po těch kostelích, čekaly jsme na toho policajta, a zase jsme se modlily a prosily o tu pomoc. A tam byl sv. Tadeáš, tak zase k tomu sv. Tadeáši. No a když nás tedy policajt vezl domů, tak pořád volal a pak nám řekl u nějaký pumpy, kde jsme seděly na občerstvení... tak nám řekl: “Holky, já mám pro vás něco. Pasy se našly.“ Jenom pasy teda. Teta nám pak dala peníze a my jsme prostě projely celý Španělsko. Bylo to nádherný. Ale v tý době jsem nebyla věřící, jenom jsem to jako jen tak ořukávala. Pamatuju si ty obrovský kostely ve Španělsku, jak na mě působily, tak silně.

To je neuvěřitelný...

Tak to byla taková cesta předtím. No a pak se stalo, že táta umřel a bylo mu 57 let. Já jsem začala dělat na P*, protože znám dva jazyky, to jsou v podstatě stejný jazyky, to jsou vlastně jen dialekty trochu. Tak jsem začala dělat na tý P* a tam dělali cizinci a překládala jsem tam a zároveň jsem *dělala umění*. Táta mi tehdy řekl: „není důležitý, kolik vyděláváš.“ Já jsem tehdy vydělávala hrozně málo, „Já tě budu živit, dokud se nepostavíš na vlastní nohy.“ ... protože jsem byla po škole. Takže jsem vydělávala na P* a byla jsem hrozně nešťastná a opuštěná. Mně prostě chyběla ta moje původní rodina, no a najednou jsem byla sama. Takhle, jako měla jsem přátele a všechno, ale pak se stalo prostě to, že já jsem jednou šla ke Kříži na to Příkopech a chtěla jsem jít ke zpovědi. Tam byl páter M* a ten říkal, že nemůžu, pak jsme začli spolu vést dialog o tom, že mě pokřtí. Jsme se tak o tom bavili. Já jsem teda často chodila k tomu sv. Tadeášovi, co je u sv. Josefa, to je jasný. To byl těžkej vztah celoživotní. Takže jsem tam začala chodit a mezitím kamarádka přivedla do toho divadla, kde jsem hrála ..já jsem byla v té době hrozně oslabená, potřebovala jsem někoho, prostě živýho.., a ona tam přivedla jednoho kluka, kterej tady skončil režii na FAMU. Hrozně chytrej člověk, nesmírně chytrej a velmi těžkej. Ale já jsem to nevnímala. Byl to *cizinec*. To bylo pro mě důležitý, protože vlastně maminka je *cizinka* a my jsme měli k tý *cizině* šilenej, silnej vztah. Všichni, můj táta taky. No a on mi dal v *cizím jazyce* knížku Proč jsme se neoběsili nebo něco takovýho od toho, teď si nemůžu vzpomenout, od toho psychologa, ... vězeň nějak před ním šel do plynu a on po něm dostal věci... Frankl.

Jo od Frankla...

A já jsem se vlastně přes tu knížku utvrdila ve svém hledání a zároveň jsem si zidealizovala toho člověka, kterej mi ji dal. To jsem říkala, takovej člověk, když vám dá tohle, tak ten musí být otevřený Pánu Bohu. Což teda nebyla pravda, ale to je jedno. Já jsem s ním v té době, kdy jsem začínala hledat a už jsem byla jakoby blízko, tak jsem začala s tímto člověkem chodit a on pak odjel na vojnu. Bylo to takový hodně špatný, ale to se nechci k tomu moc vyjadřovat. Já jsem potom jela za ním, měla jsem tetu v *cizině* a byly Vánoce. Pravoslavný Vánoce. A já jsem jí říkala, že chodím k tomu M* a že bych se chtěla nechat pokřtít ... no a třeba sestra mi říkala: „Ty se chceš nechat pokřtít u katolíků? Tak to se nech pokřtít u protestantů, prosím tě. Proč zrovna katolíci? My, pravoslavný!“ No a takže já jsem to též říkala, jenomže moje teta byla taková jako z toho Zločin a trest, od Dostojevského .., prostě neměla děti a byla taková ... no a v *cizině*, když se chcete nechat pokřtít, tak vám ti, co jsou vaši kmotři musí dát zlato apod., což já jsem teda nepotřebovala. Pak jsem přijela domů, už jsem teda byla v *jiný práci*. A kamarádka, která chodila k B* (*jméno kněze*) na přípravu na křest, a jak to bylo za komunistů a muselo se pracovat, tak jsem chvíli pracovala v družině, tam u nás blízko a vedly jsme ty děti na procházku) a tak ta kamarádka mi řekla: „Hele, tak tady je ten Cyril a Metoděj, ten pravoslavný chrám (kde teda měli ti mí rodiče svatbu), tak pojd', zeptáme se tam.“ A vešly jsme i s těma dětma tam zeptat se, jak to je, kdybych se chtěla nechat pokřtít. A ten kněz tam mi řekl: „A kdy chcete ten křest, dneska?“ A já jsem vlastně byla zaskočená, pak jsme se domluvili nějak na pátek, prostě všechno to úplně rychle prošlo a já jsem ještě, jak byl ten můj partner na vojně, tak jsem se ho ptala, jestli mu bude vadit, že se nechám pokřtít a on mi řekl: „To je tvoje věc, mě to nezajímá.“ No a takže já jsem vlastně se nechala pokřtít tady v tom chrámu, tam ale byli mí svědci, teda spíš kamarádi, Z*(*jméno*), kterej v té době jezdil do Zákup do Dominikánský komunity, taky prostě pokřtěnej muzikant, pak K*(*jméno manželů*), kteří byli ve Svatým grálu, ale to jsem nevěděla, to se pak všechno jakoby odkrylo. Pak tam byla moje kamarádka Mi*(*jméno*), která byla taky jako katolík a pak tam byl T*(*jméno*), možná, že ho znáte, on zpívá... Jeho rodiče měli z Vatikánu auto a šířili literaturu. No a tenhle chodil s tou mojí kamarádkou, co měla být pokřtěna u B*(*jméno kněze*). Bylo to uzavřený a bylo to úžasný. Bylo to něco

neuvěřitelného, já to nečekala a on mi to ještě dal v cyrilici. Já jsem mu říkala, že to můžu přečíst v *cizím jazyce*, ale že si nejsem jistá cyrilicí. On mi dal v cyrilici vyznání víry. A bylo to opravdu, že jsem cejtla prostě světelnou kotouč kolem sebe a neuvěřitelný takový teplo obejmutí. To byl teda jako strašně silnej zážitek. No a pak mě samozřejmě vrazili knížku toho Svatýho grálu a Z*(jméno) mě pořád přemlouval, abych jela do těch Zákup. Mně v té pravoslavné církvi hrozně vadilo, že jsem nemohla o tom mluvit. Já jsem potřebovala vědět o tom všechno, chtěla jsem to poznat blíž vlastně. Celý to... prostě... protože u toho M*(jméno kněze) jsem to nestihla, v podstatě. Byla jsem tehdy přerušovaná prací a všechno kolem. Ten Grál mi přišel hrozně chladnej. Oni oba teda byli na vozejku a zřejmě v těch Velkej Losinách je někdo, kdo odchytává tyhle lidi, protože ...

Já se přiznám, že tím, že moje zaměření je úplně jiný, takže ani vlastně nevím, co je to ten Svatej Grál.

Nevíte?

Ne.

To je vlastně ta Anička, co se převlíkala za kluka a dělala dítě a takový, ta kauza.

A to má něco společného s katolickou církví?

Ne. Oni byli katolíci (*ti známí vozíčkáři*), ale jak jezdili do těch Velkejch Losin, tak je tam někdo.... Někdo tam je. Tam je nějaká buňka asi. Tak je tam někdo přetáhnul k tomu Svatýmu Grálu. Ten Svatý Grál je vlastně smíchanina všech možnejch, já bych řekla, vír dohromady. Tam je vlastně všechno – reinkarnace, Ježíš... prostě všechno, co chcete.

Takže já si vlastně z toho můžu vzít, že ani katolická víra a výchova v katolickém kostele nebrání člověku v tom, aby podlehl takovýmu pseudo....

Ano. Přitom když měl *kamarád* pohřeb, tak to bylo zvláštní, že tam byl kněz a měli to ve Strašnicích v krematoriu. A byl tam kněz, kterej zřejmě asi taky koketoval s tím Svatým Grálem, já nevím. Ale ten Svatej Grál je hrozně.....hrozně jako... zřejmě proto to má ty tydenty, protože „ta“ Anička třeba říkala svý mamince, která se o ně starala a byla hrozně fajn a hrozně hodná, tak mi říkala: „... ona si to zasloužila, ona asi v minulým životě něco dělala, proto má jako mě, jako mrzáka.“ To je strašný! Bez lásky je ten Svatej Grál, hrozně hrubej. No, to je jedno. A Z*(jméno) mě vlastně jednou ukecal, abych s ním jela do těch Zákup. A tam jsem teda vyloženě ... prostě tam to bylo silný! Ten kazatel byl skutečně kazatel. To byl RK (*jméno kněze*).

Jestli chceš – po křtu jsem telefonicky mluvila s „partnerem – tím člověkem“ a říkám mu, jak proběhl křest a že jsem moc šťastná. A on mi začal tvrdě odpovídat, že chce, abych to okamžitě zrušila – že nikdo nebude mezi námi ani Ježíš.

To bylo první varování, že mám od něj odejít. Já to tehdy nepochopila. Byl daleko. Podivila jsem se jeho hloupostí a samozřejmě ho neuposlechla.

To jsou ti Dominikáni?

Ano. A to jsem tam skutečně prostě ... bylo to to, co jsem hledala. Tam jsem vlastně našla to, co jsem hledala. Byl tam JG (*jméno kněze*), kterej byl prostě úžasnej. Z * (*jméno města*), už je mrtvej. To bylo něco jako rodina, bylo to úžasný, navíc to teda bylo charismatický hnutí, čímž jsem prošla a mám vlastně z té *ciziny* asi tu zdravou inteligenci, nebo jak bych to řekla, prostě takovej pud sebezáchovy. Prostě že, jak to bylo za komunistů a jak to bylo zakázaný,

tak to bylo zneužívaný, prostě to trošku někdy ubíhalo až do té sekty. Že vlastně ten kněz měl obrovský charisma kazatelský, úžasný. Lidi mu podléhali a nekontrolovatelně mu mazali med kolem huby. On to pak zneužíval, ale samozřejmě že nechtěně. Takže za dramatických okolností, který nebudu uvádět, jsem si vlastně vzala tohohle člověka, kterej byl nevěřící, ten z *tý ciziny*.

Ano. Ten, co vám dal tu knížku....

Ano. A pak to bylo vlastně hrozně složitý, takže se vrátíme do současnosti.

Dobře, ale já si z toho беру to, to je jako taky dost cenný poznatek, že to hledání té víry, i když člověka to směřuje k těm pravidlům té církve, o kterých se dá říct, že jsou nejvíce prověřené, tak stejně tam ti lidé sklouzávají k tomu sektářství, který je velice nebezpečný, protože manipuluje.

No přesně! A je to škoda! Veliká škoda.

A není asi obrany, to je prostě lidská přirozenost.

No jistě. My jsme třeba byli v nějakým klášteře, kde byly sestry, navíc za komunistů, takže to bylo všechno ještě tajný, tak ty sestry říkaly: „Vy jste svatej kněz, vy jste svatej kněz.“ A my jsme na něj taky tak koukali, protože on měl obrovský dary. A třeba když sem pak přijel ten JG (*jméno kněze*), tak říkal. „No, kdo takhle zblbnul tu *Beatku*? No já skládám březový polínka.“ To byla nějaká holka, kterou já jsem neznala, která předtím vlastně byla v té komunitě, tento kněz ji v její dospělosti křtil, taky jejího manžela a děti. A ona vlastně tak podlehla tomu všemu, že odešla od toho manžela (ona snad ještě žije, já nevím) a chodila po kněžích, bydlela u kněží a říkala jim, ať se zbaví majetku a úplně je blbla. Teda v počestnosti. Byla asketická, prostě šílená.

Tam to asi navazovalo na nějakou dispozici v té osobnosti.

No on to vlastně takhle zažehl vždycky a nechal bejt.

A nevěděl, co dělá?

No, dělalo mu to dobře. Podle mě.

Takže silný ego tam tipujete?

No, ale já nevím, prostě já mu nechci zazlívát v tomhleto, ale bylo to hodně těžký. My jsme se třeba jednou modlili a byl tam jeden pán ze Slovenska a ten říkal: „Já už musím jít na vlak, já už musím odejít.“ A ten kněz prostě řekl: „Máš zůstat. Kdo je tvůj šéf? Bůh nebo nějakej ředitel z fabriky?“ A ten pán zůstal. Takže tyhle věci jako ...

Takže zneužíval moc nad těma lidma? Takhle to vnímáte?

Jo. Určitě. A tohleto třeba ten J (*jméno kněze*) nedělal. To byl Dominikán z (*jméno města*), ten byl takovej jadrnej. Byl takovej obyčejnej, prostě mluvil sprostě a tak. Ten mě vlastně bral oficiálně do církve.

Takže vy jste byla taková jako plovoucí, že jste nebyla nikde doma, vy jste vlastně šla jen po těch lidech, mapovala jsem tu víru lidí a někde jste se tak jako přitulila. Když si vzpomenu na to, jak jste chtěla hledat tu chybějící rodinu... vnímám to tak dobře?

No ale jak říkám, od malinka jsem jako měla tento problém, proč tu jsem.

A jak jste v tom pokročila? A jak jste vlastně teď doma v té církvi?

Já jsem vlastně, jak říkáte, plula, tak jsem pak mezitím ..... a poznala, že tam byla tahleta manipulace....

To jste nějak cejtila nebo reagovala?

No, tu jsem cejtila hodně. Já jsem to vlastně řekla i mamince, že mám problém s tím člověkem.... Já jsem to zrovna vyběhávala, protože za komunistů se strašně dlouho vyběhávalo to manželství, ty papíry, protože on byl cizinec. A teďka abyste to pochopila, vy jste mladá, pro ženy, i pro muže, pro ženy teda to možná bylo snazší, sňatek s cizincem znamenal dostat se za hranice z komunistického Československa. To neříkám, že by to byla moje priorita! Ale samozřejmě to podvědomí máte, že jdete do svobody. Další, co bylo vlastně první, bylo to, že byl z *tý ciziny*, že byl ze země má maminky a moje maminka uctívala moji sestru, která je lékařka, švagr je lékař,

... my se teďko trochu ztrácíme od toho tématu...

No, teď to řeknu. On byl strašně proti víře. I když mi dal tu knížku, tak byl strašně proti víře. On měl zase zkušenosti z *ciziny* z válek, byl z partyzánský rodiny a ta církev vlastně v *cizině* vraždila lidi. To já vím. Já jsem byla i ve františkánském klášteře v *cizině*. No, to je fakt strašně těžký, to chápu. Proto jsem ho vlastně i omlouvala. A tím, jak jsem byla od těch Dominikánů, tak jsem si říkala, že mu budu říkat o tom Bohu a že se za něj budu modlit a on uvěří. Prostě takovej ten naivní přístup. Proto to říkám, že když už jsem měla všechno vyběhaný a byla svatba na spadnutí, tak on byl v USA a vracel se a já jsem měla jeden velkej problém, protože byl nesmírně chladnej a sobeckej. Je chladnej a krutej. Já mám kamaráda psychiatra a když se o něm bavíme, tak říká, že je sadista. Ale já jsem to všechno přikládala tomu, že ho opustila holka, když měl jít na tu vojnu a když vlastně do toho divadla přišel s tou knížkou, tak to byl zlomenej, že ho po 4 letech nechala holka. A já jsem omlouvala to, jak se ke mně chová, že to je tímhle tím. A manipulace byla taková, že já jsem samozřejmě tohle řekla tomu knězi, protože moje maminka to nechtěla slyšet. Říkala mi, že je to moje věc. Jako já vím, že to byla moje věc, ale já jsem byla nezralá.

No jasně.

Já jsem říkala: „Mami, on je hrozně chytrej, ale je divnej prostě.“ Emočně je hrozně divnej. A ona to nechtěla slyšet. Jenže ona je z *té ciziny*, kde ty ženy tohle (mají nižší postavení než muži) a ona byla jako malá mlácená. Teď mají všichni pocit, že ta Istanbulská úmluva je něco strašného, ale já to můžu srovnat. Protože dneska v *cizině* ty ženy a to jsou katoličky, takto vám jde zmlácená ženská takhle v televizi a pod tím máte titulek. To není normální!

Takže my se tady teda máme opravdu dobře.

No, tady je to taky skrytý.

Je. No ale aby to v televizi takhle ukazovali...

No. A já jsem navíc byla takhle vychovávána, že ten muž je vlastně ...je více než žena, jo? A taky pak to, že za 1. všechny Češky jsou rozvedené, protože jsou kurvy. To máma říkala. A za 2. Že ten muž je víc než ta žena.

To je taky trochu předsudek toho katolicismu.

No. Já jsem byla prostě takovej dobrej týpek.

A řekla jste to teda tomu knězi?

Ano. Av té modlitební skupině samozřejmě nebyli rádi, viděli, že to nebude dobrý. Já jsem to vlastně věděla i tehdy, ale myslela jsem si, že se změní. A oni to viděli. V podstatě neobratně mě tlačili do toho, abych si ho nevzala. To ale bylo neobratný. Prostě šílený.

Manipulativní?

Ano. Manipulativní. Takže já jsem se rozhodla, že si ho nevezmu. Pak byl den, kdy jsme měli svatbu a já jsem řekla, že tam nejdu, že si ho nevemu. Řekla jsem mu to jako. A oni dva prostě řekli, jeden dominikán a pak ještě jedna holka, která tam byla na nás holky hodně přísná, což je zase ta manipulace, že jo?

Nevím. Může, nemusí.

No ne, právě ten JG(*jméno kněze*) říkal: „To je vždycky Karmel, Karmel a pak je z toho Carmen.“ On byl bezvadnej. Ten byl zdravěj právě. Ten byl normální. Jenže on byl v tom (*jméno města*) a bojoval vždycky s komunistama o (*jméno svaté*). A v podstatě oni (v kontextu *charismatický kněz dominikán a kamarádka*) řekli: „My ti nevěříme, že ty vydržíš, a to už je teda sektářství, my se k tobě nastěhujeme.“ Já jsem měla být v Praze a oni, že tu noc budou spát u mě, kdy měla být jako ta svatba. Je to teda úchylný, tohle, co říkám. Těžce. Teda ode mě, že jsem na to přistoupila. Co?

Ne, já to neposuzuju, prostě jste to takhle zažila.

Jo? No, já jsem mu důvěřovala, naprosto.

Jako to byl kněz?

Ano. Ale právě co bylo teda, že ta slečna, nebo ta paní, nebo tak holka v tý době, tak říkala (*tomu charismatickému knězi dominikánovi*): „Já se bojím spát vedle (*respondenty*), pojd' si k nám lehnout“. A to byla osudová chyba prostě. Protože ležel ten kněz, ležela ta kamarádka, která nás tam všechny dávala do latě, a ležela jsem já. A já jsem si celou tu noc říkala: „Do prdele, co jsem to udělala? Já teda nebudu vdaná, nebudu mít tu rodinu a budu mít nějaký podivnej vztah, kde ležím vedle nějaký holky a ještě kněze.“ Kterej byl ještě oblečenej v mytý noční košili.

(smích)... pardon, teď jsem si to představila. To je úžasná scéna.

To je šílený, ne? No. A v tu chvíli jsem věděla, že tohle nedám. Že to je strašnej nátlak! A nenormální nátlak. Chápete? Jo. Večer jsme se ještě modlili „Nyní můžeš Pane propustit svého služebníka“, to jsou vlastně noční rozloučení. Tohle jsme se modlili my tři v posteli.

(smích) Pardon, já si to představuju.

No ne, tohle je ale neštěstí. Já jsem jako prostě.... No, úplně úchylný už je vlastně to, že ti samotný kněží se nemůžou ženit, že nemůžou mít rodiny. To je normálně jako týraní. To je normálně nenormální. To je strašný přece.

Vy si myslíte, že ten kněz byl vyšinutej takhle do extrému, že na něj tohle mělo nějaký vliv?

Že kdyby byl ženatěj?

Já si teda myslím, že to vůbec jako nesouvisí...

On pak odešel. No a pak se vlastně profláklo, že s touhle slečnou měl dítě. On si ji chtěl vzít, ona si ho nechtěla vzít, a on je asi 4 krát rozvedenej.

Jako máte pravdu, že v tomhle žít je děsivý, ale když mi to takhle vyprávíte, tak já mám co dělat se nesmát, protože tohle nikdo nevymyslí, to se může jenom zažít.

To je hrozně smutný.

Je. Svým způsobem je. A jak vy jste se k tomu vůbec dostala, jak jste k tomu vůbec přišla?

To se ptáte?

No, to je taková řečnická otázka.

Já mám ráda lidi, se přiznám. Hrozně ráda se setkávám s lidma a nemám s tím problém. S tou komunikací, v podstatě.

Ale já si vás tak představím, že jako opravdu hledáte nějaký bezpečný místo a to spočinutí a někoho, komu můžete důvěřovat a kde můžete naplno prožívat tu svoji víru a vlastně se dostanete do takovýhle.....

No, kdyby on ležel v jiný místnosti, vždyť to byl dvoupokojovej byt, vlastně v té době třípokojovej, kdyby ležel jinde a ona se mnou, tak vůbec s tím nemám problém, ale tohle mi přišlo – jako já jsem od tý mámy vychovávaná puritánsky, i když jsem nebyla žádnéj puritán - přišlo mi to jako hrozný.

Kněz ve vaší noční košili. Já mám co dělat, abych se nesmála.

A pozor, teď se stalo tohle. Zavolal ráno ten člověk a ta slečna mi vzala ten telefon a řekla: „Dokud budeš sloužit ďáblu, tak (*respondenta*) tvoje nebude.“ A zavěsila. Samozřejmě šílená věta! Ale dejme tomu..... Pak on ale pořád volal a nakonec vyslal svoji maminku. On je jedináček. Jeho rodiče tady tehdy za komunistů pracovali. Tak přišla jeho máma, která je dáma, vždycky chodí s košem a namalovaná a nehty udělaný a všechno... přišla nenamalovaná a uplakaná. A oni odešli. Protože jim to bylo blbý, tak se sebrali a odešli. A nechali mě v tom. A já jsem člověk, kterej tohle neunes. Ona mi začala říkat, že jsem zničila jejího syna, že takhle to přece nemůžu dělat, že tohle přece nejde, že oni mě tak mají rádi a věřili mi. A ať jdu domů a ať si to vyřeším s tím člověkem, že přece tohle ne. Byla zoufalá a že prý jí zničím její jediný dítě. A já jsem byla prostě už v háji, já jsem prostě odešla s ní a věděla jsem, že je konec, že jsem to nevybojovala a že si toho člověka vezmu, takže jsem si ho vzala a začal boj. Každou noc se mnou diskutoval o tom, že Bůh není a ať mu to dokázu. A byly takový diskuse, kdy jsem se sesypala. A pořád to takhle šlo až on odjel *do ciziny* musel jet a já jsem mezitím ..... tihleti mi říkali, že jestli budu mít děti, tak půjdou do pekla a takovýhle –

Oni vás ještě chodili takhle strašit ti z tý bejvalý komunity?

Mám nejstarší těžce postižené dítě, druhé se teď dostává z problémů, třetí po rozvodu je skvělý, hrozně mu to pomohlo. Chvála Pánu!!! Takže to je strašný, že?

Je. Já vůbec nemám slov. To je strašný.

A strašný ještě bylo.. (*respondenta* vypráví mrazivou příhodu z chování svého dítěte, *nesouvisí s předmětem výzkumu*). Ale to jsem chtěla říct – oba kluci chodili k O (*jméno kněze*) na přípravu na křest. To bylo, on byl v *(pražská čtvrť) tenkrát a já jsem ho znala ještě z doby komunismu. Říkala jsem mu křestním jménem a měla jsem ho hrozně v lásce. Tam měl nějaký svoje *příbuzný* a měli tam nějaký (*kroužek*), jako ministranty, a já jsem chtěla, aby tam mohli kluci taky chodit. Tak mi řekli: „Jo, jeden může, ale ten druhej nemocnej ne,

protože my jste tady jen zdraví.“ Tak jsem odešla z té komunity. Z těch **(pražská čtvrť)*. Tak je to hrozný přece.

Jako bohužel se s tím setkávám...

Pak jsem začala chodit k františkánům, kde ho naopak vzali. Tam to bylo hezký a já jsem měla kněze právě, kdy jsem vstoupila do toho manželství a kněze, ke kterému jsem přestoupila od těch dominikánů, to byl právě františkán. Alkoholik teda. *(jméno kněze)*, nevím, jestli jste ho znala, to byl starej františkán, kterej prožil i kriminál, on byl ale skvělej. Já jsem mu říkávala svý problémy s tím člověkem... teď to teda řeším, protože se chci církevně rozvést – ten člověk mi řekl, že si mě veme v církvi a nevzal si mě. Tři roky mě vlastně týral s tím, jestli Bůh teda je nebo není, dneska se tomu směju... do prkýnka, proč jsem neodešla? On mě vzal i od *kumštu*, co jsem dělala. Prostě všechno mě vzal, všechno. Postupně. Tenhle ten františkán mi říkal (on to teda myslel, dobře, ale jak oni nežijou v tom manželství, tak jsou úplně mimo), že to bude dobrý, že potřebuju lásku a že hodně dětí ať mám, že prostě to bude všechno dobrý, tak že mám jet za ním do té *ciziny*, že ať mu udělám všechna pomyšlení a pak ať si udělám svoje, a vlastně mě vedl v tom dobrým smyslu. Podporoval mě, říkal mi: „Ty potřebuješ hodně lásky, to bude dobrý.“

Takže on vůbec nevnímal tu patologii a to násilí, který se v tom manželství odehrávalo? Že to jako nepobíral?

Víte, on byl ze Slovenska a já si myslím, že tam je to taky.

Jo takhle. Takže pro něho to byl normální model.

Ano, že to vlastně musíš všechno vydržet a musíš mít hodně dětí a bude to dobrý. „Prostě budeš dávat tu lásku a budeš šťastná.“

Aha.

On zase ten člověk byl takovej dochvilnej, prostě je na něj spolehnoutí, to jsou ty pozitivní věci. A že prý mám hledat ty pozitivní věci. Já jsem byla v D(*Jméno města v cizině*), kde ten člověk byl v divadle, už jsem chodila s obrovským břichem, a jednou jsem tam šla – to se vždycky choval hrozně arogantně ke každému, takže tam měl hrozný komplikace v přijetí do toho souboru a oni ho prostě nesnášeli, protože se choval velmi arogantně, to byl velkej post tehdy hrát v D(*Jméno města v cizině*) hry a tak – já jsem tam přišla za jedním hercem. Tam jsem chodila taky k františkánům v D(*Jméno města v cizině*), u nás to nebylo tehdy, tam bylo všechno svobodný, jezuité tam měli školu a já jsem si říkala, že to je úžasný, že budu moct vychovávat děti v katolickým světě. No, a tak jsem šla za tím hercem, co tam měl velký slovo, jeho maminku pohřbíval biskup a takovýhle, tak jsem šla ním a zeptala jsem se ho, proč je proti mému manželovi a on říkal, že jim tady furt poroučí a já jsem mu řekla, že vždyť je jejich šéf a on mi zase na to odpověděl něco sprostě a já jsem řekla: „Víte co, já se za vás budu modlit.“ A on mi řekl: „Za mě se nikdo modlit nemusí!“ A to byl katolík! Tak jsem mu řekla: „Vy jste ještě horší než komunisti.“ A odešla jsem. A on mě šel udat na komunistickou partaj. Tento katolík

To je ale tak tragikomický.

Oni si mého muže zavolali a řekli mu to a on na to řekl, že nedovolí, aby se z křesťanský ženy narodilo dítě a začal mě ještě víc týrat, psychicky. A do toho chodila k nám na návštěvu bývalá milenka jeho otce – muslimka. Ta mi řekla: „Ty, ty to dítě nedonosíš, on tě utýrá! Řekni mu, že nevěříš a věř si. Jinak to nedonosíš.“ Já jsem mu to řekla a úplně jsem ho nenáviděla, když jsem to řekla. On pak zavolal svý rodiče, ty přijeli ze *S(jméno města*

v *cizině*), já jsem je obsluhovala s tím velkým břichem a on říkal: „Já vám něco řeknu, mám novinu – ONA nevěří.“ A oni na to: „Ach, syne! To je skvělý!“

To je strašný.

A pozor, já jsem celý těhotenství krvácela, protože mě nepojistil a já jsem nevěděla, že se musím pojistit, protože u nás to takhle nebylo za komunistů. Takže oni mě jen ambulantně ošetřili a pustili mě domů. Furt jsem krvácela. A v tom D (*Jméno města v cizině*), když jsem takhle jednou přijela záchrankou, tak mi doktor řekl, že dá mého muže k soudu, že on je pojištěnej a nemá pojištěnou svoji ženu, která má rizikový těhotenství. To byl 6. měsíc. Přišla jsem domů a říkám to tomu člověku a on říká: „Co si to dovoluje ten primář, plést se do naší rodiny.“ A začal na mě řvát. Pak mě teda pojistil a já jsem ležela v té nemocnici, pak jsem rodila v tom S (*Jméno města v cizině*), a můj muž – teda tak mu nechci říkat – ten člověk odjel tady do Prahy, že připraví byt, protože jsme se vraceli zpátky a říkal, že vyhodí všechny ty Bible a podobný takový věci, protože už nevěřím. Tak jsem volala sestřenici, aby tam šla a zachránila ty věci. Tak ona to vyndala z popelnice. Tu Bibli mám dodneška. Takže jsme se vrátili a já jsem trpěla, protože jsem věřila..... jednou jsem šla po Smíchově, kde je sv. Václav a tam jsem šla k Panně Marii Lurdský (k ní mám právě ten vztah už od dětství) a říkala jsem jí: „Panno Maria, já to nevydržím! Já prostě věřím a nemůžu takhle. Já už prostě nemůžu.“ Přijela jsem domů, on držel Růženec a Bibli a ptal se mě, co to znamená. Já jsem mu řekla, že věřím a jestli chce, tak že se rozvedeme. A on na to, že ne, že mi nechá volnost a že všechno tohle, že jo, ať si to zařídím, ať si udělám sanaci té svatby. Takže já pitomec jsem si šla udělat sanaci svatby. On je nevázaný a já jsem vázaná tou sanací. To byl B (*Jméno kněze*). Já jsem mu to všechno řekla. Kdyby ten kněz byl jako psycholog, tak by řekl: „Pryč!“ A jela jsem potom do kláštera, protože on byl zase nějak v *cizině*. Tak jsem byla v klášteře v *cizině*. Kněz mi tam říkal při zpovědi (a já jsem si nijak nenařkala na toho člověka) a on mi říkal, „(*Jméno respondenty*), okamžitě, až přijedeš do Čech, zruš tu svatbu. Ten tě zničí.“ On to nějak znal tam odtud. Za prvé – oni tam asi moc nedodržují ten celibát, to je jasné, to vím. Znala jsem tam jednoho františkána, kterej se mi vždycky zpovídal ze svých hříchů. My jsme byli kamarádi a on mi to vždycky říkal. Já jsem si myslela ve své naivitě, že ho dovezu do Čech, aby se tady stál tím správným františkánem. Jak jsem chodila k těm františkánům tady, tak jsem vlastně vždycky oslovovala je. Oni prostě s tím nemají problém, ale zase se k těm ženám chovají hnusně – myslím v té *cizině*.

Takže vy říkáte, že dle vašich zkušeností a pozorování, ti kněží v *cizině* nemají problémy s porušováním celibátu, ale na druhou stranu ženama opovrhují?

Ano, s tou, se kterou budou něco mít. Tenhle ten můj kamarád františkán říkal, že když dával ty pevný sliby, tak v parku se sestřičkou řeholní si to rozdali v *(*město v cizině*). To je strašný.

To by v Hollywoodu nevymysleli, co na mě dneska valíte.

Takže to je strašný. Ten jezdil vždycky na dovolený na nudapláže a vyhlídl si tam nějakou. To je právě hrozný, že je to naučí nemít vztah.

Takže je to naučí nemít vztah. To je důležitý. Oni to berou jako....

Dokonce tam nějaký kněz říkal, že říká těm ostatním, aby měli více holek a nebyli vázaní na jednu.

Ale to je v zahraničí, ne?

Tohle jsem slyšela od českého kněze.

Od českýho? Já jsem vůbec netušila, kam se ta naše debata dneska posune, ale... hm.

A je to logický.

Asi jo.

Je to logický, protože když má tu jednu, tak má touhu udělat nějaký ten vztah. Prostě vztah. A když ty ženský střídá, tak vlastně si jenom ulehčuje. S prominutím. A učí ho to sobectví. Kde jsme to skončily?

No, vy to máte košatý...

... no, že právě tento řekl, že to má říct B(jméno kněze), aby mě okamžitě rozvedl.

A co ten B(jméno kněze) na to?

Já jsem přišla a říkala jsem mu to a on mi říkal: „Nebudeme do toho šťourat, necháme to tak.“ A to bylo jen jedno dítě, pak byly ty další děti.

A co naše téma komunita v katolické církvi? Chodíte teď někam?

Já jsem pak začala chodit po delší době k jezuitům, protože to bylo v době, kdy vlastně byla ta velká krize, kdy ten prostřední syn začal pít jako otec a byl na mě stejně hrubej. Já jsem pak viděla dva lidi – to svý dítě, který se chová stejně jako ten člověk – víte, to bylo hrozně silný. No ale já, protože jsem hroznej blbeček, tak jsem stále řešila to, aby se ten syn zachránil. Protože on byl na gymplu. Ale můj muž – teda ten člověk – se vůbec nezajímal o ty děti, on jima vlastně pohrdal.

Já bych vás strašně ráda poslouchala, mě to hrozně zajímá, můžeme se ještě sejít, já si to ráda doposlechnu...

No, já vám ještě řeknu tohle, já jsem vlastně byla v kostele v T(jméno obce v ČR) 26. prosince 2007 a jak farář lámal tělo, tak jsem si říkala: „Pane Bože, zlom mě, jenom zachraň mého syna.“ A když jsem přijela z toho kostela, tak říkám tomu člověku, můžeme za tvýma rodičema (ty jsem dovezla z *ciziny* sem) a jak jsem šla ze schodů dolů, tak jsem spadla a utrhla jsem si koleno. Do toho jsem volala: „Pane Bože, děkuju.“ Ale bylo mi na zvracení, protože to je strašná bolest. No a začaly se dít věci. Já jsem myslela, že zachrání mého syna, ale najednou jsem zjistila, že Bůh zachraňuje mne, že vlastně o mě nikdo z té rodiny nestojí, že mé milované děti se kloní k tomu tátovi. Až na toho postiženýho, protože muž o něj nestál. Sestřenice se o mě postarala, cizí lidi, prostě.... Já, která jsem přivezla tu jeho rodinu z *ciziny*, tak ti se na mě taky vykašlali. Já jsem chodila za jeho babičkou do nemocnice a tak dále.... Když mi dělali operaci a dávali mi šrouby do toho kolena, tak nikoho z nich nenapadlo mě v té nemocnici navštívit. A když mě pak dovezla sestřenice z nemocnice, tak si nade mě stoupnul a řekl: „Hele, ty jsi nám teďka na obtíž, nemohla bys někam zmizet, než zase začneš fungovat?“ A já jsem si řekla stop a že už mu nebudu sloužit a konec. A když si nade mě stoupnul, abych ho nějak obšťastnila, tak jsem mu řekla: „Já mám nemocnou nohu, já nemůžu.“ A on mi řekl: „Hele, ty bud šťastná, že ve tvých 50 mám ještě o tebe zájem.“ Tak jsem mu řekla, že mě to fakt bolí.

Dostali jsme se mimo téma.

Ale to je k tématu! Protože najednou, představte si, se objevili – Pán Bůh ke mně poslal jezuitu – a jezuiti se ke mně začali chovat s naprostou úctou a já jsem pro ně začala pracovat. O tom jsem vám, myslím, říkala.

Ano, něco jste říkala.

A začala jsem u nich dělat. A oni, kteří jsou mužskej řád, tak se ke mně chovali neuvěřitelně gentlemany. ...*(text odstraněn v rámci anonymizace)*. Víte co, oni mi tak strašně pomohli. No prostě neuvěřitelně. A naučili mě používat rozum a srdce. Protože já jsem předtím byla hrozně jako že - kněz! Jé! Jako na piedestálu. A můj mozek prostě v tu chvíli nefunguje. Oni mě vlastně naučili myslet. Za to jim hrozně moc děkuju. Takže k nim chodím často. Chodila jsem často k A*(*jméno kněze*), to je profesor, nevím, jestli ho znáte, možná jo.

No, něco jsem četla.

Mám ho hrozně ráda. Já jsem se vlastně k nim dostala, že kamarád, co byl jezuita, mi zavolal, že přijela jedna *cizinka*, která chce právě křest od toho A*(*jméno kněze*), protože on ji učil na univerzitě a že jestli bych se o ni nemohla postarat. Takže já jsem se asi 2 roky starala o tuhle *cizinku*. Našla jsem jí ubytování, věnovala jsem se jí, vzala jsem ji na výlety a takhle, a prostě jsem se takto sblížila se tou jezuitskou komunitou.

Víte co, já vám tam ještě skočím s jednou otázkou. Úplně nehlavnější otázka. Vy jste mi z toho tématu úplně utekla, já jsem úplně konsternovaná totiž, já jsem z vás šťastná, naprosto! Mě z vás tak spadla brada. Říkám si, tohle všechno zažít v tom životě, to je úplně neuvěřitelný. Na jednu stranu je mi to ale strašně líto, protože se tam ukazuje i to, co vlastně vnímám, že ten kněz může být opravdu devastující činitel.

A on není za to vinnej. Oni by je měli nějak školit. Já to vidím tak, že jak jsem teď s těmi jezuity, tak třeba vidím..... *(odstraněno v rámci anonymizace, uvedeno jméno a vazba k člověku)*, kterej studuje na kněze *(odstraněno v rámci anonymizace)*, je to hodnej kluk a já vidím, že ho nutěj do abnormálností. On není v řádu, chce být v diecézi. On jde třeba do kina a tam se třeba na plátně líbá nějaká holka, tak si zakrývá oči a podobný věci. Vždyť to není normální.

Tohle v dnešní době?

Ano. Teď už je trvale jáhen. Už je myslím ve **(odstraněno)*. Je hrozně hodnej, ale je na něm vidět, jako kdyby byl týranej, vlastně. Já jsem se strašně osvobodila u těch jezuitů.

Vy jste mi zase vyrazila dech. Já vám věřím stoprocentně, ale prostě mě to šokovalo.

No, je to tak. A on se prostě modlil za to, abychom se jako rodina vrátili. Abychom byli spolu! S tím člověkem! Tak jsem ho nedávno potkala, posadila jsem si ho na lavičku a řekla jsem: „*(jméno chlapce)* já ti musím říct, jak to bylo.“ On prostě tomu *(odstraněno jméno blízké osoby respondenty)* pořád totiž říkal, že rodina má být spolu.

Takže je taky úplně odstřiženej od té reality.

Ano. Já jsem mu říkala: „To si zapamatuj, ten můj příběh, abys pak nějaký ženě ve zpovědnici neříkal, že se má modlit a že se za ni taky budeš modlit.“ Můj mě týral, když jsem byla těhotná s každým dítětem. Tak jsem byla ve zpovědnici s tím, že mě týrá a že mám strach, že se zhrouť. A kněz mi říká: „jste *(odstraněno v rámci anonymizace)*, tak udělejte, že jste dřív zhroucená, aby vás nechal a vy budete v klidu.“ Teď díky těm jezuitům vím, že měl říct: „Víte co, okamžitě od něj.“

Uf. Trapná otázka na závěr. Co je pro vás živá farnost? Totiž mapuju, co si lidi představujou pod pojmem živá farnost.

Já mám pocit, že živá farnost.... No, nevím. Jako ono se to přelevjá, chvílku je a pak prostě zase není. Je to tahle?

No nevím.

Třeba já jsem přišla do S*(jméno pražský čtvrti), kam jsme se přestěhovali (já, já budu muset jít kvůli synovi) a tam prostě já jsem si říkala, že to je úžasný.

Tam je ta komunita?

No počkejte, já jsem tam přišla a tam to bylo umírající. Já někdy se občas rozpláču při mši, jako vnitřně, a tak jsem jednou seděla vedle nějaké paní a zeptala jsem se: „Nemáte náhodou kapesník?“ A ona na mě jako, co si to dovoluju vůbec ji oslovit. Tam byl starej kněz a měli tam zažitý rituály. A potom tam přišel mladej kněz, oni ho vyměnili a ten to tam začal nabourávat. Oni z toho byli úplně nesví a já jsem tam šla do kostela něco zařídit, a manžel od té paní, kterej nechodil do kostela, mi řekl: “(jméno respondenty), ten kostel je mé ženy dítě.“ Abych se tam jako neangažovala. A pozor, pak to dopadlo tak, že tenhle kněz, kterej je můj kamarád (my jsme se posléze stali kamarádi), tam přestával sloužit mše. Jenom jednou za měsíc v tom S*(jméno pražské čtvrti). A vzniklo nový vedení obce S(jméno pražský čtvrti) a oni za mnou šli s tím, jestli bych jím nepomohla a já jsem tam právě udělala takový (text odstraněn v rámci anonymizace).... Tak já jsem si říkala, že to je právě příležitost k té evangelizaci, tak jsem jí řekla, že musí být starostka vidět a každěj měsíc musí být akce. Takže jednou v měsíci, že bychom udělali asi (odstraněno v rámci anonymizace)...A ujalo se to. A potom jsem vymyslela ty ...(odstraněno v rámci anonymizace) a teďka jsem to taky dělala. No, jako je to manipulace, je to vlastně nefér vůči těm lidem, když to takhle dělám. Je to nefér, no. Starostka nevěděla, co jsou to (odstraněno v rámci anonymizace) ... bylo to otevřený a bylo to i v kostele. A to jsem byla ráda, že to bude v tom kostele, protože dřív vlastně kostely byl takový kulturní centra. Takže tam normálně byly národní tance, a ten kněz, kterej už byl můj kamarád, já jsem mu volala, tak já jsem mu třeba volala: „co máme dělat s obětním stolem?“ A on: „To odsuň.“ No, ale víte, co to je pro ty nevěřící, když tam přijdou a vidí tam svy děti, jak tancujou? Jak to cejtěj? A teďko divadlo tam taky bylo v tom kostele a samozřejmě mše svatá a křížovnici. Říkala jsem starostce, že tam bude ta mše svatá a ona mi na to řekla: „A proč by tam měla být mše?“ A já na to: „ to přijde křížovník, to je rytířskej řád, bude mít šavli, bude mít meč.“ Jsem říkala. Takže byl ten křížovník, ale ono to bylo všechno k dobrému. No a starostka začala ty akce brát.... (text odstraněn v rámci anonymizace) A od té doby je to tradice a jsou ty akce každěj rok.

To je krásný!

A stalo se to, že tenhle kněz, když jsme tehdy za ním na začátku jeli, tak nám řekl, že mu na arcibiskupství při předávání farnosti o S*(jméno pražský čtvrti) řekli: „S*(jméno pražský čtvrti)? Ten je mrtvej, tam ani nechod.“ A my jsme ho zlanášali, že začal k nám víckrát chodit a sloužit, starostka pak někde vydyndala peníze, udělalo se topení, zvon, jsou tam koncerty, je to živá farnost teďka. Vzali to i *(jméno řádu) a nakonec se střídali s tím knězem, pak to úplně převzali *(jméno řádu) a je to naprosto živá farnost, která vlastně málem umřela. To je nádherný, že jo?

No, je to o lidech.

A mně jde o tohle! Já tam třeba teďka tolik nechodím, protože zase cejtím povinnost vůči jinému knězi, kterému pomáhám, kterej je starej, už je jako fakt hodně starej a už ty kázání nejsou to, co to bejvalo. Já mám ráda setkání s lidma. Takže vlastně takhle, jsem blázen.

To je krásný.